

Arrest

nr. 120 366 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine en afkomstig uit Conakry, waar u uw hele leven heeft gewoond. U verklaart in 2011 afgestudeerd te zijn als boekhoudster aan de universiteit. Op 09 januari 2000 werd u uitgehuwelijkt aan (M.-S.Dy.). U verklaart een goed huwelijk met hem te hebben gehad. U kreeg zes kinderen met uw man en daarnaast zorgde u ook nog voor een (stief)dochter uit het vorige huwelijk van uw echtgenoot. In 2009 overleed een broer van uw echtgenoot en zijn familie wou dat uw man zou hertrouwen met zijn weduwe. Uw man weigerde dit echter. Bij het conflict dat hieromtrent ontstond vernam uw echtgenoot dat hij een buitenechtelijk kind van zijn moeder was. Daarom veranderde hij in augustus 2010 zijn naam naar (M.-S.Do.). Nu bekend was dat hij een buitenechtelijk kind was ontstond er ook een conflict met zijn jongere broer, (B.Dy.), over

de verdeling van de percelen van zijn vader. (B.Dy.) is een militair en hij zorgde ervoor dat op 20 juli 2011 uw man werd gearresteerd, hij werd ervan beschuldigd te maken te hebben met de staking van 18 juli 2011. U kon hem nergens meer vinden maar na vier maanden kon hij ontsnappen en kwam hij opnieuw thuis. Hij had echter schrik en ging onderduiken in het dorp Bagatayeh, nabij Kamsar. Hij was van plan op 20 december 2011 het land te verlaten maar onderweg naar Conakry kregen jullie een auto-ongeluk nadat jullie voertuig beschoten werd. U was op dat moment zwanger en werd daarna in het ziekenhuis opgenomen tot 25 februari 2011. Toen u uit het ziekenhuis werd ontslagen kreeg u te horen dat uw man overleden was. U verklaart dit niet helemaal te geloven aangezien u geen lichaam of begraafplaats heeft gezien. U doorliep uw rouwperiode tot 14 mei 2012 en daarna wou de broer van uw echtgenoot, (B.Dy.), met u huwen. U weigerde dit echter. U ging samen met uw kinderen terug naar de wijk Nongo in Ratoma, Conakry wonen. (B.Dy.) wou ook dat zijn zoon met uw stiefdochter zou huwen. Omdat zij dit niet wou is zij op 10 december 2012 gevlucht en sindsdien heeft u geen enkel nieuws meer van haar. U verklaart dat uw schoonbroer u regelmatig kwam opzoeken om aan te dringen dat u bij hem ging wonen maar u weigerde telkens. Op 21 september 2012 werd u daarom hard door hem geslagen. Op 17 december 2012 gaf hij zelfs de opdracht aan enkele jongeren om u te ontvoeren. U werd door hen vastgehouden, mishandeld en verkracht. U kon ontsnappen op 24 december 2012. U keerde terug naar Conakry waar u drie weken op hotel verbleef om uw reis te regelen. U vertrok uit Guinee op 16 januari 2013 en de volgende dag vroeg u asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u tijdens het gehoor volgende documenten voor: de kieskaarten van u en uw echtgenoot, foto's van de mishandelingen die u onderging, een medisch attest met betrekking tot een litteken op uw bil (dr (G.D.) dd 09.07.2013), voorschriften voor de medicatie die u neemt, een dvd met röntgenfoto's van de blessures die u opliep en de enveloppe waarin u deze documenten heeft ontvangen. U bezorgde het Commissariaat-Generaal op 02 september 2013 nog een medische attest van gynaecologische onderzoeken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest vermoord te worden door de jongere broer van uw overleden echtgenoot omdat u weigert met hem te huwen en omdat u op de hoogte bent dat hij verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw echtgenoot.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u of uw echtgenoot met uw schoonfamilie hebben gekend. U verklaart dat de problemen begonnen toen uw echtgenoot niet wou huwen met de echtgenote van zijn overleden broer (gehoorverslag CGVS p.11). Omdat hij weigerde met zijn schoonzus te trouwen vertelde de familie hem dat hij een buitenechtelijk kind is (gehoorverslag CGVS p.17). Nadat dit bekend werd ontstond er een conflict met de jongere broer van uw echtgenoot, gezien hij slechts een halfbroer langs moederszijde was eiste hij de percelen die zijn vader onder hen had verdeeld terug (gehoorverslag CGVS p.18). U bent echter niet eenduidig in verband met het tijdstip wanneer uw echtgenoot te weten kwam dat hij een buitenechtelijk kind is. Eerst verklaart u dat uw echtgenoot om deze reden in augustus 2010 zijn naam veranderde van (Dy.) naar (Do.) (gehoorverslag CGVS p.10), terwijl u later verklaart dat hij dit al te weten kwam in 2009 (gehoorverslag CGVS p.18). Het is uiterst merkwaardig dat u niet op een jaar na kan verduidelijken wanneer de problemen begonnen die de aanleiding waren tot de dood van uw echtgenoot, één van de belangrijkste gebeurtenissen in uw asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van het conflict dat aan de grond ligt van de problemen met uw schoonfamilie al ernstig in het gedrang. Bovendien is het onduidelijk waarom uw echtgenoot pas een jaar later in de problemen kwam omwille van dit conflict. Op 20 juli 2011 zou de broer van uw echtgenoot zijn macht als militair misbruikt hebben om uw echtgenoot te laten arresteren, onder het voorwendsel dat hij deelnam aan de organisatie van de staking van 18 juli 2011. Hij zou vier maanden gearresteerd zijn geweest zonder dat u wist waar hij was vooraleer hij kon ontsnappen (gehoorverslag CGVS p.5 en p.11). U verklaart verder dat sinds uw echtgenoot te weten kwam dat hij een buitenechtelijk kind was, hij volledig had gebroken met de familie en afstand van hen had genomen (gehoorverslag CGVS p.17). In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat uw schoonbroer pas een jaar later drastisch actie zou ondernemen tegen uw echtgenoot en dat jullie voordien geen noemenswaardige problemen hadden gekend. Dit zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van de arrestatie van uw man in twijfel kan worden getrokken. Indien er geen geloof kan worden gehecht aan de arrestatie van uw man en ook niet aan het conflict tussen uw echtgenoot en zijn familie dat er de aanleiding toe zou zijn geweest, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw schoonbroer uw man om die reden zou uit de weg zou hebben geruimd.

Bovendien is het beeld van uw schoonfamilie dat doorheen uw verklaringen tot uiting komt niet zeer strikt of repressief te noemen. Zo kon uw echtgenoot vermijden dat hij moest huwen met de vrouw van

zijn overleden broer, terwijl zijn familie daar wel voorstander van was (gehoorverslag CGVS p.11). U verklaart verder dat uw echtgenoot en u een goed huwelijk hadden en hij er alles aan deed zodat u nog verder kon studeren (gehoorverslag CGVS p.13). Zijn familie, en meer bepaald zijn broer, waren niet akkoord met de manier waarop hij u behandelde en met het feit dat u nog naar school kon gaan. Desondanks zetten jullie deze manier van samenleven verder (gehoorverslag CGVS p.19). Uw schoonbroer was bovendien ook al gescheiden van één van zijn vrouwen, wat ook wijst op een eerder moderne ingesteldheid (gehoorverslag CGVS p.19). U verklaart dat uw schoonbroer wou dat zijn zoon huwde met uw stiefdochter, om dit huwelijk te vermijden zou uw stiefdochter gevlucht zijn (gehoorverslag CGVS p.12). Uw schoonfamilie heeft haar daarna blijkbaar niet actief opgespoord aangezien u verklaart niet te weten of zij haar hebben gezocht. Bovendien riep u zelfs hun hulp in om uw stiefdochter terug te kunnen vinden (gehoorverslag CGVS p.13). Dit wijst er niet op dat u vreesde voor een buitensporige reactie van uw schoonfamilie omwille van haar weigering om te huwen. Daarenboven slaagde u er ook in om zelfstandig te blijven wonen met uw kinderen na het einde van uw rouwperiode op 14 mei 2012 tot kort voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS p.9 en p.12). Het bovenstaande wijst eerder in de richting van een meegaande houding van uw schoonfamilie. Gezien het profiel dat u schetst van uw schoonfamilie is het dan ook weinig waarschijnlijk dat zij onophoudelijk en met dwang zouden hebben aangedrongen op dit leviraatshuwelijk en dat u niets kon ondernemen om zich hieraan te onttrekken.

Vervolgens kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de druk die op u zou zijn uitgeoefend om dit leviraatshuwelijk aan te gaan en de problemen die u hierdoor ondervond met uw schoonbroer. In de eerste plaats blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les pratiques du lévirat et du sororat – juli 2012) dat een vrouw die zich verzet tegen een leviraatshuwelijk verjaagd wordt uit de gemeenschappelijke woning en dat de kinderen worden opgenomen in de familie van de overleden echtgenoot. Dit lijkt in uw situatie helemaal niet het geval te zijn aangezien u in staat was samen met uw kinderen in de woning van uw overleden echtgenoot te verblijven tot aan uw vertrek (gehoorverslag CGVS p.8-9). U verklaart dat uw schoonbroer het huwelijk als voltrokken beschouwde aangezien hij al een bruidsschat had betaald (gehoorverslag CGVS p.21), het is dan ook opmerkelijk dat hij u daarop niet met dwang naar uw schoonfamilie terugleidde. Ook het feit dat uw kinderen al die tijd bij u bleven wonen wijst er op dat u niet gedwongen werd om dit leviraatshuwelijk aan te gaan. Het in de familie houden van de kinderen van de overleden echtgenoot is volgens de beschikbare informatie immers één van de voornaamste redenen waarom een leviraatshuwelijk wordt aangegaan. Ook na uw vertrek gingen uw kinderen niet terug naar de schoonfamilie maar slaagde u er in hen allemaal bij uw eigen familie onder te brengen (gehoorverslag CGVS p.12). Dit zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat er u een leviraatshuwelijk werd opgedrongen.

U verklaart dat uw schoonbroer met u wou huwen omdat dit onderdeel uitmaakt van de cultuur in Guinee, maar ook omdat hij door met u te huwen wou vermijden dat aan het licht kwam dat hij degene is die verantwoordelijk is voor de verdwijning en dood van uw echtgenoot. Aangezien eerder al werd aangetoond dat de familie van uw overleden echtgenoot niet als zeer strikt kan worden ingeschat en de problemen die uw echtgenoot kende met zijn familie al werden ondermijnd, kan er geen geloof worden gehecht aan de standvastigheid van uw schoonbroer om met u te willen huwen. U verklaart dat uw schoonbroer de eerste drie maanden na uw rouwperiode regelmatig bij u langs kwam met de vraag om bij hem in te trekken. Daarna, sinds 28 augustus 2012, verklaart u dat hij begon met u te slaan omdat u bleef weigeren (gehoorverslag CGVS p.20). U bleef daarna nog steeds thuis wonen. Tot u op 17 december 2012 thuis werd opgepakt en ontvoerd naar Debreka omdat men van u informatie wou over uw stiefdochter die was verdwenen (gehoorverslag CGVS p.16 en p.23). Het is uiterst opmerkelijk dat u, gezien uw status van onafhankelijke vrouw, die gestudeerd heeft, in de periode voorafgaand aan uw ontvoering niets heeft ondernomen om uw situatie het hoofd te bieden. U sprak enkel met vrienden en burens over uw situatie maar zij konden niets voor u doen (gehoorverslag CGVS p.23). Ook uw eigen familie zei dat u uw vader moest respecteren en bij uw schoonbroer gaan wonen (gehoorverslag CGVS p.24). U verklaart niet eerder te zijn gevlucht omwille van uw kinderen en omdat u hoopte in de loop der tijd rustig met uw schoonbroer te kunnen leven (gehoorverslag CGVS p.23). Het is weinig aannemelijk dat een vrouw die tijdens haar huwelijk veel vrijheid had genoten (gehoorverslag CGVS p.18) niet meer stappen onderneemt om aan haar penibele situatie te ontsnappen. temeer u uw schoonbroer in staat acht uw echtgenoot vermoord te hebben. U stelt dat u ook niet de hulp kon inroepen van (vrouwen-)organisaties omdat die niet bestaan (gehoorverslag CGVS p.23). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013) dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen. Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale

organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde. U verklaart nu besloten te hebben te vluchten omdat de situatie erger was geworden doordat u werd ontvoerd (gehoorverslag CGVS p.21). De reden van deze ontvoering is echter onduidelijk. U verklaart dat u, in opdracht van uw schoonbroer, werd ontvoerd door een aantal jongeren om meer te weten te komen over de verblijfplaats van uw stiefdochter (gehoorverslag CGVS p.21). Vooreerst is het onduidelijk waarom zij nu pas dit huwelijk met uw stiefdochter wilden voltrekken, hoewel zij dit al voorstelden nadat u terug kwam uit uw rouwperiode (gehoorverslag CGVS p.12). Bovendien had uw schoonfamilie u al op de rooster gelegd in verband met de verdwijning van uw stiefdochter en had u zelfs hun hulp ingeroepen om haar te zoeken (gehoorverslag CGVS p.13). Toen u eerder in het gehoor bij het Commissariaat-Generaal werd gevraagd naar de gevolgen die u had ondergaan naar aanleiding van de verdwijning van uw stiefdochter repte u met geen woord over het feit dat u werd ontvoerd om informatie los te krijgen. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis onvermeld laat wanneer dit onderwerp voor het eerst wordt aangesneden. Ook de manier waarop u uit uw gevangenschap zou zijn ontsnapt is uiterst ongeloofwaardig. Het is onwaarschijnlijk dat er, na u eerst een aantal dagen gevangen te hebben gehouden, zo slordig zou worden omgesprongen met uw bewaking. U verklaart dat uw bewakers wat gedronken hadden en daardoor in slaap zijn gevallen zonder u eerst opnieuw te boeien, waardoor u kon ontsnappen (gehoorverslag CGVS p.24-25). Dit zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u werd gevangen gehouden en omwille daarvan uiteindelijk besloot het land te verlaten.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat het niet aannemelijk is dat u door uw schoonfamilie nog steeds werd lastig gevallen en gedwongen om te huwen en u omwille van deze reden besloot uw land van herkomst te verlaten.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. De medische attesten die u voorlegt (een attest met betrekking tot een litteken op uw bil, voorschriften voor medicatie, een dvd met röntgenfoto's en een attest van een gynaecologisch onderzoek) en de foto's van uw verwondingen tonen aan dat u wel degelijk fysieke letsels heeft maar dit zegt niets over de omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze verwondingen opliep. De oorzaak voor de letsels die in deze attesten wordt gesuggereerd is louter gebaseerd op uw verklaringen aangezien de arts geenszins getuige was van de feiten en hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht. Ook de kieskaarten van u en uw echtgenoot kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen aangezien zij los staan van het door u afgelegde asielrelaas. Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen bij gebrek aan geldige documenten ter zake niet worden nagegaan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB van 11 juli 2003), van artikel 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: richtlijn 2004/83/EG), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”*, van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *“zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13”* en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

Verzoekster meent dat het besluit van het CGVS eerder steunt op een interpretatie van haar verklaringen dan op objectieve gegevens en voortvloeit uit een gebrek aan bijkomende vragen om de situatie te verduidelijken. Verzoekster herinnert eraan dat zij met haar echtgenoot (M.-S.Do.) slechts traditioneel en religieus gehuwd was, dat zij zes kinderen hadden, dat haar echtgenoot door zijn adoptievader erkend was en in ieder geval een halfbroer van (B.Dy.) was. Verzoeksters echtgenoot had op het perceel dat hij van zijn vader gekregen had een huis laten bouwen en had ook een naburig perceel aangekocht waarop hij een huis liet bouwen. Op de dag van het overlijden van de broer van verzoeksters echtgenoot liet deze broer twee echtgenoten en hun kinderen achter, terwijl (B.Dy.) reeds tien kinderen ten laste had. Verzoeksters echtgenoot was de rijkste en dus diende hij de echtgenote met de drie kinderen van zijn overleden broer te huwen en dus de zwaarste last over te nemen, zoals de traditie het voorschrijft. De weigering van verzoeksters echtgenoot heeft het traditionele schema verbroken en leidde tot de onthulling van het geheim rond zijn geboorte. Er bestaat geen tegenstrijdigheid in verzoeksters hoofde over deze onthulling. Zij heeft enkel verschillende feiten aangegeven die zich op verschillende ogenblikken situeren. De broer van verzoeksters echtgenoot overleed in 2009 en op 26 november 2009 kwamen de familieleden naar verzoeksters woning om de plannen te onthullen, waarbij haar echtgenoot meteen zijn weigering meedeelde. Verzoekster voelde zich door de onthullingen met betrekking tot de afstamming van haar echtgenoot oneer aangedaan en begon aan een echtscheiding te denken. Verzoeksters echtgenoot wijzigde de naam van zijn handel in maart 2010 en zijn familienaam in augustus 2010. Verweerder heeft omtrent deze naamswijziging en de juridische gevolgen ervan geen verdere vragen gesteld. Een naamswijziging betekent evenwel geen wijziging in de wettelijke afstamming of een ontkenning van vaderschap. Wanneer verzoekster met een echtscheiding begon te dreigen, kon haar echtgenoot haar overtuigen dat zijn leven met haar begon en dat hun gezin beperkt was tot hun eigen familiecel en hun kinderen. Verzoekster was hierdoor diep getroffen en aanvaardde het voorstel. Het is verder best mogelijk dat (B.Dy.) demarches heeft ondernomen om te weten welke zijn kansen waren om wettelijk tot de percelen van zijn halfbroer te geraken en dat de uitslag ervan hem deed overgaan tot meer “drastische” maatregelen. Verzoekster wijst er nog op dat haar echtgenoot de gronden van zijn vader niet erfde, maar via schenking verkreeg toen zijn vader nog leefde. Daarom trachtte zijn broer hem in de problemen te brengen via zogezegde politieke redenen. De argumentatie van het CGVS onderzoekt het voorliggende juridische probleem niet.

Dat (B.Dy.) een “plan B” moest hebben wordt ook aangetoond door het huwelijk dat hij met verzoekster wenste aan te gaan en het huwelijk dat hij voorstelde tussen verzoeksters dochter en zijn zoon. Op die manier werd gewaarborgd dat alle goederen binnen het gezin bleven. Verzoeksters echtgenoot en (B.Dy.) hadden geen warme verhouding wegens hun verschillende levenswijze. Het is echter niet dat de schoonfamilie hen aanvaardde, doch eerder dat zij geen vat hadden op hen. Het feit dat de schoonbroer van één van zijn vrouwen gescheiden was, is geen teken van “moderniteit”, daar de islam voorziet dat een man zijn vrouw kan verstoten en de wet echtscheiding voorziet. Verder houdt verweerder er geen rekening mee dat het voor (B.Dy.) praktisch niet mogelijk was om verzoekster en haar kinderen in zijn huis te brengen en te onderhouden, daar een samenleving met vier vrouwen en 17 kinderen niet gemakkelijk te organiseren is. Aangezien verzoekster dacht dat haar dochter zelfmoord zou plegen om

aan het gedwongen huwelijk te ontsnappen, riep zij de hulp in van haar schoonfamilie. Zij dacht dat zij het meisje minstens niet onmiddellijk kwaad zouden doen.

Verzoekster heeft boekhouding kunnen verder studeren, maar was intussen ook echtgenote en moeder van zes kinderen geworden. Haar vrije tijd was dus beperkt, alsook haar contacten met medestudenten. Verzoekster had geen persoonlijke redenen om echt belangstelling te tonen voor vrouwenorganisaties daar zij binnen haar eigen huwelijk eerder gelukkig was. Zij heeft tijdens haar huwelijk nooit gedacht om aan haar huwelijk te ontsnappen. Wanneer zij geconfronteerd werd met geweld en een gedwongen huwelijk, was het te laat en bleef verzoekster zonder reactie omdat zij geen uitweg zag om iets concreet en wettelijk aan te vangen ten aanzien van haar schoonbroer die tot het leger behoorde.

De vaststellingen van de dokters van verzoeksters letsels maken wel degelijk een begin van bewijs uit waarmee het CGVS rekening moet houden. Verzoekster legt nog een bijkomend attest neer dat op blijvend letsel wijst. De kieskaart van haar echtgenoot is een bewijs van zijn naamswijziging.

Verder stelt verzoekster dat de informatie in verband met "*Ethnies*" niet aan het administratief dossier gevoegd werd. Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de component "alleenstaande vrouw van Peul-origine", daar waar verzoeksters etnische origine in aanmerking dient te komen wanneer haar beschermingsmogelijkheden in geval van terugkeer naar Guinee worden ingeschat. Verzoekster bemerkt dat zij geen mogelijkheid had om een rechtszaak aan te spannen in de gegeven omstandigheden gelet op het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten, waaronder de politie en het gerecht die volledig afhankelijk zijn van de regering. Verzoekster verwijst naar een rapport van *Landinfo* van 20 juli 2011.

Verzoekster wijst er nog op dat er tussen de beslissing over de subsidiaire bescherming aangaande haar asielaanvraag van 2012 en de huidige asielaanvraag meer dan één jaar verlopen is zonder dat parlamentsverkiezingen konden plaatsvinden. Integendeel, de situatie is op één jaar tijd verergerd en de politieke actoren zorgen ervoor dat het conflict op ernstige etnische spanningen uitloopt. Verzoekster verwijst dienaangaande naar een internetartikel. In de laatste dagen is de situatie nogmaals verergerd met als gevolg een nieuw uitstel van de verkiezingen gepland op 28 september 2013. Verzoekster verwijst opnieuw naar een aantal internetartikelen. De resultaten van de verkiezingen werden op 18 oktober 2013 uiteindelijk bekend gemaakt, maar worden door de oppositie betwist, met als gevolg dat de "*Cour suprême*" thans de opdracht heeft deze verkiezingen hetzij te annuleren, hetzij te bevestigen. Het staat niet vast dat deze bevestiging of annulatie niet op een bloedbad uitloopt, gelet op de respectieve posities die om de macht strijden. Verzoekster verwijst nogmaals naar een aantal internetartikelen. Verzoekster wijst er nog op dat het CGVS geen enkele reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 27 augustus 2013 (stuk 3).

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen volgend stuk: de COI Focus "GUINEE – La situation sécuritaire" van 31 oktober 2013.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze zij artikel 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 geschonden acht. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG, dient opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2004/83/EG verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het

onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De Raad merkt op dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet uit meerdere paragrafen bestaat.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt aangaande haar identiteit en haar reis per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot in 2009, na het overlijden van zijn broer, door zijn familie werd gevraagd om met één van de echtgenotes van deze broer te trouwen, maar dat hij dit weigerde, waarop zijn familie onthulde dat hij een buitenechtelijk kind van zijn moeder is (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hierop wijzigde haar echtgenoot zijn familienaam in 2010 (gehoorverslag CGVS, p. 10). Te dezen dient te worden opgemerkt dat verzoekster van deze vermeende feiten geen begin van bewijs bijbrengt. De gegevens op de bijgebrachte kieskaart op naam van (D.M.S.) (zie map Documenten), waaruit blijkt dat deze persoon werd geboren in 1965, zijn daarenboven strijdig met haar verklaringen dat (D.M.S.) 60 jaar oud was bij zijn overlijden (stuk 12, Verklaring, p.5, nr. 16 a).

Op dat moment had haar echtgenoot van zijn stiefvader reeds een perceel gekregen waarop hij een huis liet bouwen en tevens een naburig perceel gekocht waarop hij eveneens een huis liet bouwen (gehoorverslag CGVS, p. 18). De jongere broer van haar echtgenoot eiste de percelen van zijn vader echter terug na het uitkomen van de afstamming van haar echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is evenwel niet aannemelijk dat deze jongere broer, die volgens verzoekster militair is, haar echtgenoot pas op 20 juli 2011 kon laten arresteren onder het valse voorwendsel van deelname aan de staking van 18 juli 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 11). Gelet op de hevige reacties die verzoekster in de loop van haar asielrelaas aan de jongere broer van haar echtgenoot toeschrijft (zie onder meer de medische attesten die zij ter staving van zijn beweerde geweld op haar neerlegde (zie map 'Documenten')), is het niet geloofwaardig dat deze meer dan een jaar zou wachten om tot actie over te gaan na de onthulling van de afstamming van haar echtgenoot. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de arrestatie van verzoeksters echtgenoot; hieromtrent wordt evenmin een begin van bewijs bijgebracht.

Verder verklaarde verzoekster dat zij met haar echtgenoot een goed huwelijk had, dat zij haar studies kon afmaken met de steun van haar echtgenoot, dat zij en haar echtgenoot hun leven leidden op hun eigen manier ook al was de jongere broer van haar echtgenoot het niet eens met deze levenswijze, dat deze jongere broer gescheiden was van één van zijn echtgenotes en dat haar schoonfamilie niet actief op zoek ging naar verzoeksters stiefdochter nadat die gevlucht was voor het gedwongen huwelijk met de zoon van voormelde jongere broer (gehoorverslag CGVS, p. 12-13 en 19). Bovendien kon verzoekster van het einde van haar rouwperiode op 14 mei 2012 tot vlak voor haar vertrek zelfstandig met haar kinderen blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 12). Dat de jongere broer van haar echtgenoot reeds een uitgebreide gezinssituatie had, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster verklaarde overigens zelf dat hij haar sinds 27 augustus 2012 elke dag kwam vragen om bij hem te gaan wonen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Deze verklaringen leiden ertoe te besluiten dat het profiel van verzoeksters schoonfamilie niet als repressief of strikt kan worden beschouwd.

Vervolgens blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met leviraatshuwelijken in Guinee (zie map 'Landeninformatie') dat een leviraatshuwelijk in Guinee erop gericht is de kinderen van de overleden echtgenoot binnen de familie te houden en dat een weigering van dit leviraatshuwelijk ertoe kan leiden dat de overlevende echtgenote uit de gemeenschappelijke woning wordt verjaagd. Verzoekster verklaarde dat haar schoonbroer het leviraatshuwelijk reeds als voltrokken beschouwde omdat hij reeds een bruidsschat betaald had (gehoorverslag CGVS, p. 21). Hoger kwam reeds vast te staan dat de motivatie voor het leviraatshuwelijk om de percelen van haar schoonfamilie terug te krijgen, niet geloofwaardig is. Dat verzoekster daarenboven steeds zelfstandig kon blijven wonen en ook na haar vertrek uit Guinee erin slaagde haar kinderen bij haar eigen familie onder te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 12), terwijl het leviraatshuwelijk in Guinee er in de eerste plaats op gericht is de kinderen in de familie van de overleden echtgenoot te houden en een weigering van het leviraatshuwelijk ertoe kan leiden dat de schoonfamilie de overlevende echtgenote uit de gemeenschappelijke woning kan verjagen, leidt ertoe dat in het geheel geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde leviraatshuwelijk dat verzoekster met de jongste broer van haar echtgenoot zou dienen aan te gaan.

Gelet op verzoeksters positie als onafhankelijke vrouw tijdens haar huwelijk en de studies die zij heeft afgerond (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 13), is het opmerkelijk dat verzoekster geen verdere stappen heeft ondernomen om haar situatie het hoofd te bieden. Zij verklaarde immers enkel dat zij met vrienden en burenspraken, maar dat deze niets voor haar konden doen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Verzoekster verklaarde daarenboven geen hulp te hebben ingeroepen van vrouwenorganisaties in Guinee daar deze niet zouden bestaan (gehoorverslag CGVS, p. 23). Nochtans blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat er in Conakry wel degelijk verschillende vrouwenorganisaties actief zijn, die bovendien samenwerken met de autoriteiten, de media en internationale organisaties bij het voeren van sensibiliserings- en informatiecampagnes. Deze organisaties bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Dat verzoekster, mede gelet op haar opleiding, zelfs niet van het bestaan van deze organisaties afweet, is dan ook niet aannemelijk. Dit klemt des te meer daar verzoekster haar schoonbroer ervan verdenkt haar echtgenoot om het leven te hebben gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Verzoekster verklaarde voorts nog dat zij in opdracht van haar schoonbroer ontvoerd en verkracht zou zijn door een groep onbekenden om meer informatie in verband met haar verdwenen stiefdochter te bekomen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoekster nog ontvoerd en verkracht zou worden nadat zij reeds door haar schoonfamilie over de verdwijning van haar stiefdochter

werd aangesproken en zij zelfs de hulp van haar schoonfamilie had gevraagd om haar stiefdochter terug te vinden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is verder niet aannemelijk dat verzoekster deze ontvoering en verkrachting niet vermeldde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 11). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezes voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als haar ontvoering en verkrachting hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet zij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij tevens uitdrukkelijk dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met haar autoriteiten of medeburgers. Tevens dient opgemerkt dat verzoeksters verklaringen aangaande de wijze waarop zij na haar ontvoering kon ontsnappen (gehoorverslag CGVS, p. 24-25), in het geheel ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoekster nog stelt dat de door haar neergelegde medische attesten en de verkiezingskaarten van haar en haar echtgenoot wel degelijk een begin van bewijs van haar asielrelaas uitmaken, dient opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, *quod non in casu*, en dat de medische attesten geen uitsluitel kunnen geven omtrent de wijze waarop de erin vastgestelde letsel werden opgelopen. Hetzelfde geldt voor het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde attest (stuk 3).

Waar verzoekster stelt dat de informatie in verband met "*Ethnies*" niet aan het administratief dossier gevoegd werd en dat rekening moet worden gehouden met haar positie als alleenstaande vrouw van Peul-origine, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster tijdens haar gehoor geen enkele keer melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van haar etnische afkomst. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voor het overige komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013 (bijlage 1) blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. De artikelen waarnaar verzoekster verwijst, dateren van voor de datum van de door verweerder bijgebrachte informatie (31 oktober 2013) en zijn dus niet van aard verweerders informatie te weerleggen. Verzoekster brengt aldus geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS